

[Hans Hedtoft.]

til at betale. Hvis man gennemfører denne Skat“, tordnede Søren P. Larsen for de fynske Vælgere, „saa sætter man Gift for al Opsparing og Produktion.“ „Langvarigt Bifald“ staar der.

Nu rejser sig det Spørgsmaal, og det er jo et alvorligt Spørgsmaal, selv om vi smiler ad det: Hvad skal nu denne eengangs-skatbelastede Socialminister, der har sat Gift for al Opsparing og al Produktion i Danmark, sige, naar han vender tilbage til den skønne fynske Ø med Æblegaard og Humlehave? Naa, han er, som alle ved, Fyns muntre Søn. Han har Vælgermødernes Haandelag og undertiden en Vits paa Læben, saa han klarer den vel nok. Jeg tænker mig, at han maaske vil forsøge en Helmuth'sk Vending og sige til Vælgere — det her skulde ogsaa siges paa Fynsk, men jeg afstaar fra det: — „Som Oppositionsmand om Munden jeg kunde jer smøre, men nu er jeg Minister, saa nu kan det ikke la' sig gøre.“

Refrainet: „Nu er vi Ministre, saa nu kan det ikke lade sig gøre“, det er Sommerens Refrain, og det er Venstreregeringens, Knud Kristensens Refrain, hvad den økonomiske Politik angaar. Det gælder Vælgerskarens Forventninger om Skattelettelse, det gælder Grosserernes og Handelsstandens Forventning om Restriktionslættelser, som Venstres Valgagitation nærede paa alle Punkter.

Maa jeg minde om en anden Udtalelse, en Udtalelse af daværende Landsretssagfører Per Federspiel, nu Sær- og Dementiminister Federspiel, der fra Venstremødet i Størekassen den 25. Oktober blev refereret saaledes, at han under kraftige Hørraab fra Forsamlingen slog til Lyd for, at „de mangfoldige Statskontorer, der begrænser og kontrollerer Erhvervslivet, nu maa blive fjernet, saa at Erhvervslivet kan blive befriet for en truende Byrde og samtidig faa tilført en meget betydelig Mængde Arbejds-kraft, som det havde saa haardt Brug for“.

Ak ja, de glade Oktoberdage! Hvilke Statskontorer er mon ophævet? Selv Særministeriet bestaar endnu, og den højtærede Minister for særlige Anliggender sidder derinde og administrerer de Ting, der er at administrere, og skriver Dementier tillige. Der blev ingen Statskontorer ophævet, der blev ingen Skattelettelser. Der kom et Hav af nye Skatter, og den højtærede Finansminister trøstede i Gaar det høje Landstings Medlemmer: Der skal nok komme flere endnu!

Der er heller ingen Restriktionslættelser kommet — tværtimod. Jeg ved godt, at den

højtærede Handelsminister trindt om paa Møder forsvarer sig med, at han virkelig har ophævet et halvt Hundrede Restriktioner, deriblandt vist nok Maksimalpriserne baade paa Juletræer og Erstatningspeber og Erstatningssøm, og jeg siger: Æret være dette liberale Initiativ, æret være denne antirestriktive Indsats fra den høje Venstreregerings Side. Selvfølgelig er der ogsaa ophævet Restriktioner af mere dybtgaaende Natur, men bortset fra een, nemlig Lettelserne for det, jeg vil kalde den private og paa mange Omraader luksusbetonede Bilkørsel, er der, mig bekendt, af den høje Regering ikke ophævet en eneste Restriktion, som ikke enhver anden Regering vilde have ophævet.

Den Restriktion, jeg her nævner, der muliggør den private og luksusbetonede Bilkørsel, er jeg dog ikke sikker paa, maa jeg aabent sige, at en socialdemokratisk Regering vilde have ophævet. Jeg er personlig i Betragtning af Dagens Situation af den Opfattelse, at det vist nok er letsindigt i dette Øjeblik at bruge kostbar Valuta til en saadan Kørsel, naar vi savner livsnødvendige Varer til den brede Befolkning. Jeg tør ikke sige, da jeg ikke personlig er sagkyndig paa dette Omraade, hvorledes det hænger sammen, men jeg vil i denne Forbindelse gerne bede den højtærede Handelsminister om at fremsætte nogle for Tinget og ogsaa for Offentligheden orienterende Oplysninger om Problemerne Bilkørsel, Benzinsalg og Cykeldæk.

Det er sagt mig, at en Række Folk, der arbejder paa livsnødvendige Omraader i Erhvervslivet, næsten ikke kan faa tilstrækkelig Benzin og under alle Omstændigheder slet ikke kan faa Dæk og andre nødvendige Ting til livsnødvendig Erhvervskørsel. Det er en Kendsgerning, at Hundrede Tusinder af Arbejdere, for hvem en Cykel ligeledes er livsnødvendig, ikke kan faa Cykeldæk, og samtidig med, at dette er Forholdet, er den private og ogsaa den luksusbetonede Bilkørsel tilladt i dette Land.

Jeg rejser det Spørgsmaal: Er det rigtigt at blive ved at have saadanne Forhold paa disse Omraader? Er det ikke muligt, at der fra den særdeles handelskyndige Handelsministers Side paa disse Omraader kan øves en Indsats? Efter alt det, man har stillet i Udsigt med Hensyn til, hvordan det vilde gaa, naar Venstres raske Folk kom til, og vi endelig fik en rigtig Købmand til Handelsminister, venter man, at der vil ske noget paa disse Omraader. De nuværende Forhold er i hvert Fald rivravruskende gale, rivravruskende gale.